

Høilig til det Sted, hvor Sygebesøget skal aflægges; inidlertid er det ganske rigtigt, at naar man mener, at der bør ydes Lægen en forhøjet Betaling, naar han skal ud paa Bymarken. Men det er jo et Punkt, som vi let kunne blive enige om.

Jeg vil dernæst gøre et Par Bemærkninger med Hensyn til de mere organiske Bestemmelser i Loven og da først fremhæve, at den Ordning, at det maa være Sundheds-kommissionen tilladt ligesom at dele Kresen for dens Omraade i mindre Kredse, virkelig har paatrængt sig med en vis praktisk Nødvendighed. For saa vidt det dernæst er bestemt, at Sundhedskommissionen kan vedtage, at visse Foranstaltninger kunne sættes i Værk af vedkommende Kommissions enkelte Medlemmer, har man, som den ærede første Taler fremhævede, været nødt til ogsaa at anerkende en saadan Bestemmelse. Men naar det er Tilfældet, og naar det tillige erkendes, hvad det forekommer mig, at den ærede Taler gjorde, at denne Ordning heller ikke kunde undgaas i Fremtiden af praktiske Grunde, synes jeg dog, at det er naturligt, at der i Loven optages en Bestemmelse derom. For saa vidt man er bange for, at Udtrykket: „visse Foranstaltninger“ skulde blive fortolket saaledes, at det blev en for vid Besøjselse, der indbrømmedes det enkelte Medlem, i Reglen Distriktslægen, skal jeg dertil bemærke, at det jo ligger i Sundhedskommissionens Magt at begrænse Besøjselsen; det er jo kun de Foranstaltninger, som man vedtager at overlade til vedkommende at træffe, han kan udføre paa egen Haand. For mig er det Hovedsagen, at naar man nu under Trykket af den praktiske Fornødenhed er kommen til at anerkende en vis Anvendelse af den bestaaende Lovgivning, er det, synes jeg, naturligt at omtale denne Anvendelse udtrykkelig, naar Loven revideres, ellers kunde man let finde sig foranlediget til at slutte paa en ganske anden Maade, nemlig saaledes, at da denne nu anerkendte Praksis ikke er godkendt ved Lovens Revision, maa Meningene være, at Udgangen til den skal være lukket for Fremtiden, og det Resultat antager jeg dog alligevel ikke, man ønsker at fremkalde.

For saa vidt der med Hensyn til Slutningen af § 2 er gjort en Bemærkning om, at det vilde være heldigt, om denne Indlæggelse til vederlagsfri Behandling i Tilfælde af smitsomme Sygdomme kunde finde Sted straks, skal jeg dertil bemærke, at der jo gaas ud fra, at det er Lægens Pligt at drage Omsorg for, at den paaagældende kan blive indlagt til vederlagsfri Behandling, saa snart Lægen virkelig mener, at

Sygdommen er smitsom; men egentlig ligger det dog uden for denne Lov at foreskrive noget om, hvad Lægerne i saa Henseende skulle iagttage. Det forudsættes som sagt, at det er Lægens Pligt at gøre det; men noget andet er, at det ganske vist er en vanskelig Sag at sige, hvornaar det maa erkendes, at en Sygdom er smitsom; der er jo mange Sygdomme, om hvilke det ikke er saa let at udtale sig, før de have udviklet sig noget, og i ethvert Fald er det meget vanskeligt at gaa i Rette med Lægen, naar han siger: jeg kunde ikke betragte det som afgjort, at det var Difteritis f. Eks., før de og de Symptomer vare indtraadte. Derfor antager jeg, at en saadan Bestemmelse næppe vil saa praktisk Betydning; thi det, som det til syvende og sidst kommer an paa, er dog, hvad Lægen mener. — Dernæst blev det fremhævet, at enkelte af de Foranstaltninger, som omtales i § 23, maatte anses for temmelig vidtgaaende, hvorfor der blev rejst Tvivl om, hvorvidt det var rigtigt at optage dem blandt de i § 23 nævnte Tilfælde. Den ærede første Taler dvælede saaledes især ved den i § 21 nævnte Foranstaltning, og fremhævede, at efter § 23 kunde altsaa Sundhedskommissionen paabyde Lukning af Skoler, private og offentlige, selv om de smitsomme Sygdomstilfælde optraadte enkeltvis og ikke toges under offentlig Behandling. Det forekommer mig inidlertid, at Standpunktet maa være det, at man her maa støtte sig til, hvad de lægevidenskabelige Autoriteter anse for nødvendigt. Hvis man virkelig mener, at Skolerne sædvanligvis ere Arnestedet for visse Sygdomme, og at det saa at sige er umuligt at bekæmpe disse Sygdomme, naar Børnene kunne komme sammen i Skolen, tror jeg, at det er meget betænkeligt at hindre en saadan Foranstaltning. Flere af de her omtalte Sygdomme ere jo Børnesygdomme; i Særdeleshed gælder det om Difteritis og Skarlagensfeber, hvilke Sygdomme undertiden optræde meget mildt. Det er jo bekendt nok, at f. Eks. Skarlagensfeber kan optræde meget mildt, saaledes at det paaagældende Barn undertiden selv slet ikke ved af, at det fejler noget videre, og Difteritis kan jo ogsaa være temmelig mild. Derfor vil det overordentlig let hænde, at Forældrene ikke ere opmærksomme paa Sygdommen, og at Barnet alligevel sendes i Skolen, saa at Smitten spreder sig derfra. Derfor er Lukning af Skolerne en Foranstaltning, som vistnok hører til de bedste Midler til at bekæmpe disse Epidemier, og derfor forekommer det mig, naar man nu mener, at det vil være hensigtsmæssigt at have Ret til en saadan Foranstaltning —